I.

Роковане повторення історій —
Цей смертний сон, цей ренесанс лихий.
Знов суходіл задушує в покорі
І згубний вітер зрізує верхи.

А десь дзвенять блакиттю береги,
Зростаючи в живучому просторі
Припливом хвиль, барвистістю факторій,
І груди моря грають від снаги.

О, цей короткий, цей кривавий рай,
А потім знов голодний крик: карай!
Карай і край!
Суворий Формотворче,

Кажи горбами встати цій землі, —
Вода й вогонь хай дику плоть покорчать,
Щоб степ узрів блакить і кораблі.

26.02.1934

II.

Далеко кімерійські береги,
Евксину сафірово-древні води.
Над суходолом — сизий дим юги
Та — часом — вихор чорної свободи.

Він продзичить, нещадний і лихий,
І знову — безрух смаглої природи.

Лиш обрієм мандровані народи
Пройдуть — і знов загублено шляхи.

Коли ж скінчиться вічний суходіл
Для бездорожжям виснажених тіл?
Коли ж земля, безвладна і заклята,
Обірветься урвищем гострих скель

І привітає хвилі й корабель,
Фаланга спраглим окликом: thalatta.

22.02.1935